

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE WIE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr B. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Bents, Grand Rapids; Dr C. Bouma, Zwolle; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Kolzer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Loos, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meina, Groningen; Dr D. Postma, Barger-Oordorp; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Frankfort; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 30000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f1.50 en voor Ned.-Indië f1.80 — per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur: DUITSCHE KAMPWEG 10, WOLPHEZEN.

INHOUD: Uit de Schrift: Het snelle gebed. (Neb. 2:4b). — Kerkelijk Leven: Als een eenzame musch. Krypto-schismatieken. — Het Doek van de Week. — Uit de Buitenland: Kerken: Verstemmen. Perschoon. — Vragenbus. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Het snelle gebed.

Toen had ik tot God van den hemel.
Nehemia 2:4b.

„Even bidden“ — Nehemia deed het.
„Even bidden“ — dat doen wij soms ook.
Hoe deed Nehemia?
Hij had Jeruzalem lief; „de stad van de begrafenissen zijner vaderen“ lag woest. En hij leed er onder.

Nehemia schimpte niet op de vaderen. Hij zei niet: „och — die hebben hun tijd gehad“.

Hij begreep, dat de reformatie van Jeruzalem beginnen moest met den wederopbouw van het oude Jeruzalem, met het weer in eere komen van de gedachtenis der vaderen.

En nu begrijpt hij het groote gewicht van dit moment.

De koning vraagt hem: „Wat verzoekt gij nu?“
Biddende vroege heeft een verrassend gevoel.

Maar ook: middellijk gezien hangt van het antwoord, dat nu komt, alles af.

Nehemia leefde met zijn hart dicht bij zijn God en bij de zaak van zijn God.

Maar nu, in dit zoo gewichtig moment kan hij niet anders doen, dan dat beleven.

Hij denkt „leerst aan zijn God“.

En spreekt met Hem.

Terwijl het gesprek met den Koning verder gaat.

Onze snelle gebeden zijn een bijzonder bewijs van genade, of een speciaal bewijs van verachtering in de genade.

Ze rijzen omhoog, omdat we zoo dicht bij God leven, en elk oogenblik het contact met Hem hebben, als „ter critic“ voor onze zaak en voor Gods zaak uitziend.

Of ze rijzen omhoog, omdat we zoo ver van God leven, en we toch even ook Hem zijn eer moeten geven. Dan wordt het „even bidden“, „even n zegen vragen“, „even stil wezen“.

Onze snelle gebeden rijzen op, omdat we zoo vol zijn van God.

Of onze gebeden bewijzen, dat we zoo leeg zijn van God.

We zien ook hier: we kunnen deze dingen niet meten met een meetlat; het zit 'm niet in de lengte en niet in de kortheid; het komt op het hart aan.

Arm zijn we, wanneer we snel bidden.... uit armoede, uit wereldsgezindheid, uit haast, uit gejaagdheid, omdat we niets te zeggen hebben....

Arm zijn we, wanneer we snel bidden in nood... omdat we nu opeens aan God denken, omdat we in Hem een nuttig gebruiksartikel van het moment zien....

Doet gij zoo, mijn lezer? Och waarom maakt ge Uzelf zoo arm, waarom wilt ge niet beleven den rijkdom en de gunste van de stage nabijheid van Uw God in Christus.

Wie dicht bij zijn God leeft, ervaart den zegen van 't gebed.

Dan kent ge ook wel 't snelle gebed. Wanneer man en vrouw samen zijn in critieke omstandigheden, dan wisselen ze, ook in anderer tegenwoordigheid, dikwerf snel een blik. Dat is het verstaande contact der liefde. Zoo is het contact met 't God, wanneer ge dicht bij Hem leeft. Het snelle overspringen van de vonk; de liefde heeft contact; de zucht wordt een welsprekend lang gesprek in één moment uitgezegd....

En dan antwoordt God.

Er gaat opeens een vonk van zijn licht gloeien. De hoop, het geloof is sterk. God is er vlak bij ons. Ook door het snelle gebed is 't waar:

Gods verborgen omgang vinden
Zielen, daar Zijn vrees in woont.

J. W.

KERKELIJK LEVEN.

Als een eenzame musch.

Voor schrijver dezes naar Hongarije reisde, meende hij een waarschuwingssien te moeten geven. De van der Vaart Smit had een artikel in „Gereformeerd Theol. Tijdschrift“ geschreven, waartegen wij ernstige bedenking hadden.

De aandacht van onze kerkelijke pers was juist door een andere kwestie in beslag genomen, zodat zij op bedoeld artikel niet zoo snel reageerde, als zij gewoonlijk doet.

Alleen schreef een redakteur van een onzer kerkelijke bladen, dat hij benieuwd was, wat men tegen het belooft van Dr Smit zou inbrengen en hij betuigde er zijn instemming mee.

In deze omstandigheden achtten wij een waarschuwing niet overbodig en gaven wij kennis van ons voornemen om te gelegener tijd op deze zaak terug te komen.

Immiddels is de situatie geheel veranderd.

Onze kerkelijke pers kwam tegen Dr Smits artikel in beweging.

Dr Smit had drieërlei beweerd:

1o. dat de zoogenaamde vroegdoop eigenlijk een Roomsche praktijk was, welke onze Gereformeerde vaderen in het begin vergaten uit te zuiveren;

2o. dat de doopvragen aan de ouders niet het karakter hebben van stipulatiën, gelijk onder ons de gangbare beschouwing is, maar van het afnemen van een geloofsbelijdenis;

3o. dat de ouders mee den Doop ontvangen.

Met elk van deze stellingen waren we het oneens, maar de laatste achtten wij het bedenkelijkst.

Herinneren we aan wat Dr Smit in deze aan-dorst.

Hij schreef:

„Werpt men b.v. de vraag op, of bij het gebruik van het sacrament het sacrament alleen aan het kind bediend wordt, dan wel aan de ouders en het kind samen, dan is het antwoord op deze vraag voor alle reformatische denkers: aan de ouders en het kind samen. In elk sacrament toch zijn er twee deelen te onderscheiden, een verbondshandeling onzerzijds en een verbondsbevestiging van Gods zijde. In den volwassenden doop (de doop en dus ook de doop, van welke de kinderdoop is afgeleid — niet omgekeerd) is er daarom eerst een geloofsbelijdenis van de zijde des menschen, die gedoopt staat te worden. En als daarna de Kerk in den Naam des Heeren deze belijdenis als een ware geloofsbelijdenis aanvaardt, kan zij in den naam des Heeren op grond van het Verbond Gods het teken en zegel toedienen. Het sacrament begint echter niet, waar het teken en zegel begint. Het sacrament begint bij de geloofsbelijdenis, de actus a parte hominis (handeling van de zijde des menschen) en wordt voortgezet „zoo dikwijls als“ (gelijk de mooie woorden van het Avondmaalformulier zeggen) de mensch geoorij tot zijn God komt, door de beteekening en verzorging van de verbondswedden Gods, de tweede helft van het sacrament, met de actus a parte Dei (handeling van de zijde Gods). Val men dit nu wel in het oog, dan is duidelijk dat dit tweerlei zich in den kinderdoop over de ouders en het kind verdeelt. Het eerste deel van het sacrament, de geloofsbelijdenis als opheffing der handen tot de verbondswedden Gods, kan niet door het kind, moet door de ouders geschieden. Het teken en zegel valt op het kind. De genade der Verbondswedden valt dan echter weer op ouders en kinderen samen en wordt „psychologisch en historisch vermittel“ door de ziel en het leven, bidden en werken der ouders en hun kind met hen, „zoo dikwijls als“ de ouders in het geloof, en hun kind met hen, pleuren op de verbondshelofte ten heme Gods.

Op de vraag: nemen dus de ouders bij den kinderdoop daadwerkelijk aan en in het sacrament deel, — moet onzes inziens bevestigend geantwoord worden. De reformatische beschouwing sluit zelfs onzes inziens het ontkennend antwoord op deze vraag buiten.

Door de hooge verzekering, dat „alle reformatische denkers“ het hiermee eens moesten zijn, liet men zich niet overbluffen.

De Post van Axel in het „Gereformeerd Theologisch Tijdschrift“, Prof. Bouwman in „De Bazuin“, Dr H. S. Bouma in de „Gereformeerde Kerkbode van Amsterdam-Zuid“, Dr H. Kaajan in de „Utrechtsche Kerkbode“ en nog tal van anderen namen zijn artikel onder handen en lieten er niets van heet.

Vooraf prof. Bouwman toonde in „De Bazuin“ in den breede aan, dat Dr v. d. V. Smit zich op een kerkrechtelijk pad had gewaagd, dat voor hem al te glibberig was.

Op het dogmatisch pad gleed hij nog jammerlijker uit.

De Broekstra kon dan ook in de „Leidsche Kerkbode“ konstateren: „alleen Dr Bouma van Zwolle stond aan zijn zijde, maar overigens staat Dr v. d. V. Sm. tamelijk wel als een eenzame musch op 't kerkelijk dak“.

Zelfs dit is nog een weinig te gunstig voorgesteld.

Want ook Dr Bouma heeft Dr Smit wat zijn derde bewering betreft later verloochend.

Hij noemde dit het zwakke punt in diens betoog.

Dr Smit is hierin geheel en al een eenzame musch.

Dit stelde ons voor de vraag: heeft het nu nog zin onze belofte in te lossen?

Een eenzame musch te bestrijden in een artikelreeks heeft weinig aantrekkelijks.

Het zou zelfs iets Don-Quichotachtigs hebben. Niemand duide het ons daarom envel, dat wij, nu de omstandigheden zoo sterk veranderd zijn, ervan af zien.

Trouwens, de bewering, dat de ouders mee den Doop ontvangen, draagt de ongerijmdheid voor zich uit.

Dan zouden ouders, die een dozijn kinderen hebben, welbeschouwd derien maal gedoopt zijn.

Dat is een wederdooperij, waarvoor zelfs Jan van Leiden zou zijn teruggeschrokken.

Het is evenwel goed, dat men dit artikel niet heeft laten passeeren.

Wat een ellende hebben we er niet van beleefd, dat indertijd in „De Vrije Kerk“ het bekende artikel van Dr Veltman over de slang zonder tegenpraak is opgenomen.

Dat onze kerkelijke pers de gedachte van Dr v. d. V. S. geïnterneerd heeft, is op zichzelf reeds van waarde.

— Krypto-schismatieken.

Dat in de laatste weken opnieuw een predikant de gemeenschap met zijn kerk verbrak, zich uit het kerkverband losscheurde om zich bij de schismatieken te voegen, deed de vraag rijzen of er onder onze predikanten misschien meer van zulke krypto-schismatieken, d.w.z. schismatieken, die zich om de een of andere reden schuil houden, zijn.

Zelfs werd ons gevraagd of het met het oog op dit geval niet raadzaam ware alle predikanten een verklaring, gelijk die destijds aan Dr Geelkerken werd voorgelegd, naar de gevallen gewijzigd, voor te leggen.

Wij kunnen echter in dezen zin niet adviseeren.

Dat een predikant het kerkverband verlaat, is nog geen bewijs, dat nog anderen hetzelfde willen doen.

Ook al bericht men achteraf: het verwondert ons van dien predikant niet, hij stond ook vroeger niet al te sterk, wordt daardoor zulk een algemeen onderteekening nog niet gemotiveerd.

Immers, men zou door zss te handelen alle predikanten voor zwak verklaren.

Die konsekwentie zal wel niemand voor zijn rekening nemen.